

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Collectanae - Cod. Ettenheim-Münster 394

[S.l.], [17. Jahrh.]

Rhetorisches

[urn:nbn:de:bsz:31-134055](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-134055)

De Contentione.

123.

De contentione eiusq[ue] par-
tibus confirmatione et con-
futatione.

Ordine ip[s]o Narrationem sequitur
confirmatio; ita Quintil. l. 4. c. 3.
probanda sunt enim, quae narravimus,
haec quaequam tam e[st] consequens, quam
Narrationis probatio: unde n[on] multum
post Narratione[m] expedit, in aliquem
lectu[m] atq[ue] plausiblem locu[m] excurrere,
ostentatione declamatoria, nisi excur-
surus ille, vel quasi initiu[m] Narrationis, vel
quasi initiu[m] probationis e[st]. Iudex n[on]
reru[m] ordine audito, festinat ad proba-
tionem, quamprimum certus ee[st] sententia[m]
capit. de hoc Quintil. l. 4. et 5. Ar[istote]l[is]
l. 3. Rhetoricoru[m] c. 20. et in Rheto: ad
Alexandru[m] c. 7. 31. et sequentib[us]. Sen-
tentiam brevis summa 13 capitib[us] comp[er]-
tari sumus.

Capitulum primum.

Quid sit Confirmatio, et quae necessaria.

Confirmatio est oratio, sive ratiocinatio, qua eadem quaestioni, proposita suae firmiter suggerit, quibus et ea, tracia infirmentur, et confirmantur nostra. Tota a. per uncedendi, ratiocinatio, suadendi in hac parte posita est, ut bene Cypr. l. 2. c. 10. Quod ut bene fiat, statum quaestioni, constitutionis, cae bene est profanda, de qua uera l. cit. c. 11. et 12. tum praeterea loci Rhetorici plenis uis intelligendi, modis argumen- tationis et ratiocinationis addiscendi, quarum species cum Cypriano pertractas a cap. 16. tum Nicolai Caspini l. 6. parallelarum eloquii sacra et profana a cap. 27. usque ad c. 33. de quibus not alias, Quint. l. 8. c. 2. et l. 7. c. 8. Arist. Rhet. citandis.

Eiusq; partitionis. 125.

Caput 2um.

Ut confirmatiōi remittenda sit alia par-
titio.

De hac Quintil. l. c. 4 et s. quam non-
nunq; ait a se necessariam esse, aliquid,
utilem, maxime si, ubi res defendi possit,
quemadmodum etiam in casu obsecris et multip-
licibus; si tamen ut sit causa lucidior, sed
aliquo etiam, ut magis noveat, solet hanc
propositio aliquid esse ruda, minimeq; ornata,
quemadmodum fieri solet in casu comectus,
talibus; et cadit agi, sicut obsecris. Atque
cum ratione subiecta.

Caput 3um.

De communibus omnium generum probationibus.
Sunt ea quae apud Artem l. 2. Tit. c. 19. duo:
exemplum ubi Enthimema: sententia n.
Enthimema dicitur pars. Exemplorum 2. sunt
genera, alterum quo res gestas quiescens,
ing; alterum quo res ipsi aliquid prae-
ae gestus fingitur, cuius duae ibidem
species, collatio et fabula, quas ibidem

illuſtrat exemplis Ariles. — Exemplis
 tanquam demonstrationibus uſetur, q
 argumentorum copia non habuerit. ſeſumata
 ſi ſuſcipit, exemplis uſendus erit graſi. ſuſi
 motus. Exemplis ſi proponantur argu
 mentis, uim inductionis habent, itaq
 multa congerenda ſi. poſſeſſita uim
 habent leſimoniorum, leſſita. ubiq
 e. ad graſendum. De ſentia uide Ariles
 c. 20. de Enthimeneſate c. 21. 22. 23.

Capitulum 4um

Qui ſunt confirmationis loſi, que differet
 ſia demonſtratiua, deliberatiua, et
 iudicialis confirmationis.

Sunt ydem, q argumentorum loſi, intrinſeci
 et extrinſeci, de qſo Ariles Cicero. ſuſi,
 ſiliam Cyp: et Caſing l. 4 uideantur et
 legantur. Ubi diligenter nota ex Ariles
 l. 3. Ariles. c. 20. ex probationibus oſſy
 exempla deliberatiua generi a quon
 modatiſſima, quia deliberatio e. de
 futuro, quare ex rebus iam factis exempla

producenda sunt; cathinematata & magis
generi iudiciali convenire, eaq; differtur
in deliberatione, quam iudiciali genere
verari: Addit deinde in Rhet: c. 31. si
narratis rebus continuo sit fides adhiben-
da, relictis probationibus, ab isto, utili,
honesto, iucundo, facili possibili et
necessariis partibus, firmanenta cae
petenda ee. illa a. partes, quibus exem-
pla et probabilia tractantur, sunt con-
firmationibus et sententiis terminanda.

Confirmatio demonstrativa cui de rebus
omnibus probatissimum agat, aliam, or-
natu et gratiam spectat potius, q; conten-
dione, unde Arist. 3. Rhet. c. 20. in expo-
sitionibus, inquit, cura ee debet, et
qua honesta atq; utilia facta, intelligunt,
plurimum amplificentur, atq; Horat.
tunc exemplo semper aliquid querendum,
quod laudetur. Atq; id ipsum e, ex quo

De Contentione

capite et fonte dicitur abat Giorgio
orationem sibi nunquam defutura.
Judicialis confirmatio magis iustat,
rebus et Argumentis et minuta illa,
quae ad uterque uel ueliam obnoxiis
se possunt, aputat, que omnia potentis-
sima sūt, primo ultimoq; ponit loco, ut prole
aptiora ad uim sustinenda partis
aduersa

In deliberationibus potest aliquid desperare,
si nō futura, de quibus deliberatur,
uel futura quidem, sed nō tam magna,
iusta, nec utilia, uide Rhetorica
Arta c. 21.

Capitulum 1.

Qui sit confutatio, unde denominata.
Confutatio est oratio, qua aduersary
argumenta destruit, denominationes
trahit, et re coquinaria effert uelut

¶ In sing. partibus.

129.

n. aqua solent coei uase futo compo-
cere, de quo Cicero l. 4. de ii. nat.
aquarum, inquit, uocant, futum, quod
in Triclinio allata aqua infundebarat
et Tibullus quoque Proclo cognot atheni,
inquit, qd seruet perilla, confutat
Aqua, in qd Trulla adhaerens, quasi
serua dicta, sicut ut Varro placet,
a traruolando et traxiendo, quod
et eam aqua traxiatur.

Caput 8um.

¶ Qui sint confutationis modi.

Sunt uarij de qibz Cicero l. 1. de in-
uent. auctor ad Herennid l. 2. Quint:
l. 5. c. 13. Laor maxime comemorat Plater
l. 3. Rhetor: c. 20. Vng ualud aliqd
qtra aduersary argumentu obijungit, atq;
inde argumenti inbecillitatem, sicut in-
becilla demonstrans (placet ita cu
Gellio loqui l. 5. c. 9. q. nodg Enstaphi,
dicitur — — — Alter cu

De Contentione

argumentu' aduersarij' argumento con-
 trariis inferimus. Et Tibullus rogisslor
 Caspian. l. 6. c. 5. maxime quibus aen.
 let. Primo contemptu cum inibi facimus
 aduersarioru' dicta, ut Caecili' aauktione
 Cicero, huc renouamus Roman, que ad
 modu' fauete plane Cicero in orat: pro
 Roscio Come: Ciceret Fabricius pro Quintis
 Sulpitius et Catonem pro Cluentis Sex-
 tu' Nereius pro Sex: Roscio Erastid. Nos
 tandem in istis utile consilium. Gorgia ut
 genera aduersarij', dicta iocis iocor abel.
 severitate dissoluatur — Secundus
 Hypocritis cum minimu' actione, cultu,
 gestu, et uocis sono aduersariu' eludung.
 Tertius incompensatione, ubi crimina magi-
 ni alienu', vel ipsa iudicij indignatione
 reuocatur, ut dixte perdatat fugisue,
 qui ipse obijerit. Quartus modus antijago,
 gen' sine compensatione, dum afferimus
 rem vel parem, uel maiorem, quallit e

pastorū apud Virgilium —

Die q̄tq; in terris et erit mihi magna Apollo
Tres padeat casti fratru' n̄ amplius ulnas.

Altor parem quaestione reponit.

Qui quibus in terris inscripti nota nota Regū
Nascentur flores? quod refutandi genus
fides Enstaphi, latinū thukū iurgium appel-
lant. ita D. Augustinus 1. 3. gra. Acadē,
micos c. 4. hoc ē, inquit thukū illud iurgium,
quod dici solet, cui quaestioni interpretatio
n̄ est solutio, sed alterius obiectio videtur
n̄ dari. Quamvis modū a posterioribus
deductionem hinc palatiam, cui iudicem
vel auditores a re nobis contraria de-
ducimus, intereaq; pollicemur nos de eode
alibi dicturos, et ita sensim elabimur.
Addit Caspary modū 3m, et comūne
ubi negantur falsa, ostenduntur ab-
surdā, demonstrantur repugnantia
indicantur contradictoria, distinguunt
dubia, illustrantur obscura, cae et

Eiusq; partibus.

133.

cogni habiti. Et haec dicitur, quae sequitur
et repugnans, quod ea ex adversarij
dicitur colligitur, quae conciliari nunq;
possunt, adeoq; secundum ipsa pugnare oportet
datur. Aliud est de victor, in possibili-
te, alij a videror, minus probabile.
Si ab adversario minus dilucide collecta
sunt argumenta, epagitanda erunt
eiusmodi quaerenda, quae huiusmodi a se habet
sua obferat. Accidunt etiam res a signi-
ficatior, quod crimen alienum est a digni-
tate personae, auctas aut minime condon-
et lucrosi. Similia adversarij argu-
menta ita adferri solent, quasi cogno-
verim, audierim, ita illud argumen-
tari. Inferius quasi nonerim, ita
illud dicitur, media quasi opinione,
quod quaeritur est, unde Cicero non
ipse pro parricidij familiaris est: roget alijs:
dicat fortasse alijs. Vbi nota quod in
Isonate, Sophocle, Archilochi Heter

De Contentione

obseruavit l. 3. Rhet: c. 20. ut cum
 aliu loquentem introducamus, cum ea
 dicenda sunt, quae nobis inuidiam, alij
 molestiam creare possunt. Sophocles n.
 gemonem inducit cum patre propterea
 loquentem. Utile erit legere totum
 c. 35. in Rhet: ad Alexandra, siue
 ea sit Rhet, siue Frapimentis. Si difficile
 erit argumentis aduersarij, solvere ma
 argumenta ad aduersarij argumentis
 conferemus, modo effici poterit, ut ira
 ualentiora esse uideantur. Si magis effi
 caciter e aduersarij locuti, ipsa eius
 dem uerba ponantur, si acri & uehementi
 usq; oratione eandem summam uerbis mi
 mitioribus efferamus.

Caput octauum.

Quis ordo confutationis et confirmationis
 obseruandus.

Aliqui leuia & minuta, quasi leuis ar
 matura milites in primum agmen coniciunt,
 ut minoribus elusis et confutatis, facilius

Sidem etiam maioribus frequentatur, idemq;
ad uersariis derogent. Illi quae maioris
sunt momenti, prius latebunt, quod
happit argumenta reliqua eandem sint
ramam sponte secutura, ita Martiana
Capella inbet, et Cicero fecit in Cluentia,
nā maxime, nonnāq; caput ipsū percellitur;
iam casum, iam diductus plerūq; tur,
iam confutationi miscentur diklogismi, ironia,
subiectiones, concessiones, ratiocinationes,
et tunc sane uis ardoris, oratoris magis
trualefit, ita Caesius 1.6. c. 26.

Ad alia respondetur coniectu, ad alia
liber uel sigillatim plura simul inuadimus, si
infirma sint, ut pariter impelli possit, aut
tam sunt molesta, ut pedem ad singulis con-
ferre nō expediat, ita Fab: 1.5. c. 13.

argumenta, quae turba et multitudine ualent,
diducenda erunt, et quasi per partes
dissolueda, quae contextu nocent. —
Cetera optima rerum confutandare ordine,
dicit abis prudentia, nam ut ē apud Cicero

De Contentione

in Bruto: dicere bene neco pueri p[ro]p[ter] n[on] i[n]q[ui]t[us] q[ui] prudenter intelligit.

Oportet a. cum, inquit, p[ro]feri, qui prior dicit, vel in deliberatione, v[el] in iudicio causa primo suam p[ro]ferre, deinde v[er]o, que p[ro]tra obijci possunt, occurrere et explanare, si nulla sint, exemplis Calliprati, prius adversarij p[ro]ferre licet, tum ora confirmare. Qui secundo loco dicit, adversarij prius resistere debet, vel dissolvendo illius argumenta, v[el] p[ro]tra arguendo, ita filius. Non a. oratione accipit amicus, h[ab]et adversarij, v[er]o dicitur usq[ue] fuerit, ita a. adversarij p[ro]paratur oratione amicus auditori confirmatur.

Capitulum Nonum.

Utrum res omnes argumentis confutandae sint, et cum permovere velis, sitne usq[ue] argumentorum.

Negat utrumq[ue] filius l. 3. Rh[et]. c. 20. primum in a. iuorum p[ro]ferre errorem incidant, q[ui] syllogismos, q[ui] syllogismos adhibent a se probanda, que notiora et certiora s[un]t,

quoniam ipsi sunt Syllogismi et argumenta —
 Alterum ideo negat, quia vel motu euenit
 argumentu, vel argumentu frustra affe-
 retur, motu a. animi se mutuo expellunt,
 nec simul duo esse possunt, omne a. argu-
 mentu habet, vel sicut e opinione, nec
 potest, inquit, cum motu exprimere volung,
 oportet simul argumenta quae vere i
 docta sententis ubiq; utendum ee.

Caput Iomum.

Quae argumenta sunt potiora refellentia,
 vel confirmantia.

Refellentia refertur sicut l. c. quod maiore
 in sit gelata, et propterea quod inter se collata,
 inquit, contraria sunt euidentiora. Quoniam
 pro aduersariu dicuntur, si habent diu-
 san, sed si e numero probationu. Ita etia
 ex Cicerone Quintilianq; difficultius nempe
 semper ee creditum, defendere, q; auerare,
 quem tu e iude & lege l. s. c. 13.

De Contentione

nille n. flexas, inquit, et artus desiderantur, cum auxiliorum ratio sit, plerumq. verum ead. quod obiecit: patronus abbet, defendat, transferat, excuset, deprecetur, molliat, minuat, evertat, despiciat, derideat. Advocator testem dat. patronus ex re ipsa resistit, ideoq. auxiliorum mediocres oratores suffecerunt, bono defensor nemo, nisi eloquentissimus fuit, censet enim tanto esse auxiliare, q. defendere, quanto facere, q. sanare vulnera facilius.

Capitulum undecimum.

Utrum et quomodo argumenta in sententia possint commutari.

Ista fieri posse Aristoteles sententia. c. 10. d. 3. Rhet. in fine. quomodo a. fieri possit, exemplo docet eiam modo, aitq. sententiam e. hanc: si a. a prudentibus, cum hostibus, fadere ferienda, cum fortunam habeat prosperam, si n. maxime prosperunt a superiores. quae par argumentis profertur, fadere a. hostibus ferire oportet, a. si

Emusq; partibus.

139.

utilissima, et cu melioris aera conditiones
esse solent, cu a. nra res sunt prosperae,
sunt fœdera etiam utilissima, no pro go
more fœdera ferenda sunt. Varietas a.
inundissima ee solat, cum Calhimenata
in sentias, et ha in illa convertuntur.
Quid u sit sentia, dicimus suo loco.

Caput X. II.

Quis usus, quod officiu interrogationis,
et responsionis in contentione.

De hoc Aristot. c. 21. precipit sequentia,
primum adhibenda ee interrogatio, 1.
cum altera parte adversarius ipse dicit,
et ita interrogatio elicitur id, quod
absurdum e. Secundum interroga- 2.
tionis usus ee, cu alterus plausu e,
alteru dubiu, quod tu adversarius sit
concessurus. Tertiu qto ostendere uir, 3.
adversarius sibi contraria dicere, vel

De Contentione,

à communi opinione abhorrentia.

4.

Quartus casus nō habeat, quod respondeat, nisi fallaciter et astute aliter, si interrogationi occurrerit adversarius, superabitur orator. Interrogare etiam multa nō expedit, propter auditorum invidiam.

Ubi nō ambigitur respondendum ē, distincta, quare opus ē, et longa uti, et perpetua oratione, et nō confusa. Sed casus, quos contraria videbuntur, non opponere statim in responsione solutio adhibenda ē, ne animum adversarii arripit, et interrogando sequentia, vel querendo non capiat, quod ex interrogatione querit, causa debet conyicere. Post queritionem nihil interrogare oportet, nisi ipsa etiam queritionem, nisi casus ad hoc liquida causa ē, et plura ut labefactari nō possit.

Eiusq. partibus.

141.

Caput decimum tertium.

Quomodo ab argumento ad argumen-
tum transeundum.

Cum singula capita suis argumentis bene
suerint confirmata, ordinem disposita,
habuerintq. insuper suam amplificationem,
si ab uno capite deveniendum erit ad aliud.

Transitioni huius loci, brevissime concluden-
do, quod dictum erit, et proponendo, quod
sequitur; ubi nonnunquam etiam brevis
rerum dictarum repetitio, quasi in Epilogo
adijcitur. Luculani semper in huiusmodi
transitu sententiam, plus declamatoriam,
palestricam, quam oratoriam gravitatis
habet. Optimum est, transitionem
variare, ut interim ipse auditor ad novam
intentionem breviter preparetur. Quando,
quibusq. digressionibus usus sit, prudentia
est inveniendum.

Capitula autem multiter ea, et magno orationi
varietate conciliare, ex magno Gregorio

De Contentione.

discimus ex apst. quæ præmittitur ante
libros in Job. ex c. 2.

Dignationes, inquit, utilitatis gratia, et
necessitatis posuunt ac debent fieri.

Sauri n. tractator eloquij, morem fluminis
nisi debet imitari, Fluvij quippe, dum
et alveum fluit, si uellet quædam ex lapere
gignit, in earum profundis sui in partibus
circulit, cumq; illas sufficienter imple-
uerit, repente se in alveum refundit, si
minuere, sui diuini uerbi et gradator de-
bet, ut cum de qualibet re disserit, si
fortasse in partem eorum positam oratione
congrua edificationis inuenerit,
quæ ad uicinarum ualle lingue undas in-
torqueat, et cum subito subreptas instructio-
campum sufficienter intraverit, ad ser-
uomni propositi alveum recurrit. Hæc
de contentione, cuiusq; partibus, con-
firmatione et configuratione.

De peroratione. 143.
DE PERORATIONE.

Bestat peroratio extremus quasi actus
Oratoris, in quo sane triumphare debet,
et exultare omni eloquentia, hinc u.
fama et existimatio pendet Oratoris,
propterea Cicero reliqui Oratores
omnes, postquam defendissent, con-
cessere peroratione, et M. ille Gal.
Rex Henricus merito dicebat, se Ora-
tores ex perorationibus agnoscere, quia
in istis artificiosius uerborum composi-
tionibus ad numerum ferretur oratio,
sub fine uero uia ipsa se in suis motibus
promeret; de hac.

Caput primum

Quid peroratio, quid epilogus?
Peroratio uel latinis aly cumula, aly
Conclusio uocant, graeci Epilogus, qui
sunt, si qua superior enumerata sunt, breuiter

glectaris. Axi. etia' alia sunt Epiph.
 rema dicere, sed reprehenduntur a
 Dionys. Habebant: in T. Q. M. e. a.
 peroratio totiq' orationis artificiosa
 q'libet. Martiani Capella condidit
 etia' epodios, Narrationi, alq'q' par,
 liby dicitur e' sua' Perorationes. s' q'
 q' Epiloum e' uoluit breuiore; Per.
 oratione' a. longiore' orat. fine.

Caput 2dum.

Qua' sint Perorationis officia.
 Recenset illa Arist. l. 3. Rhet. c. 22
 quatuor. 1° ut auditor' conciliet
 animam ab aduersario auocet. 2° ut
 amplificet aq' exleuet. 3° ut bron
 argumentoru' repetitione memorie re,
 mouet. 4° ut moueat, ita Caesius
 l. 6. c. 41. Quintilianus l. 6. c. 1.
 praecipua a. 2. sunt, arca ad h. d. g.

De peroratione.

145.

quam repetitione, sine enumeratione: partim
uocant. Et affectus, sine Tractatibus,
inde Tabii docet peroratione consistere
in rebus et affectibus.

Caput 3^{ium}.

Quae eundem virtutes.

Sunt illa, breuitas, alacritas, qua
aere efficiat peroratione, breuitas
si enumeratio illa non sit oratione repetita.
si non longior fuerit affectus in iudicio, a di-
uinitatibus infermoriatur. Acris ee debet,
ut aculem in amicum relinquat auditorum,
quod assequatur, per affectus et figurar.

Caput 4^{tum}.

Quos maxime affectus spectet
peroratio.

Nascuntur ex carum generibus, figura
sunt propria, uide Cicero: l. i. de inuentione,
quod locor indignationis res comprehendit, Con-
questione a. 16. clementia, feriticia

De peroratione.

Consideratio: indignatio, ira, iracundia
 foris sequuntur, et genus dicendi iudi-
 ciale. Species mety Curiam et senatus
 et genus deliberativum, habilitas, gaudium,
 gratitudo, sunt generis Epidictici, sine
 demonstativi. ex quo a. ad acceptorem
 et patronum spectant affectus, si adveni-
 dy mety sit, fortior in peroratione
 debet q. in proaemio, ita Maximus.
 sumam demq. concitandi affectus spiritus,
 namq. in hoc consistit, ut id quod cogit
 acceptator, aut quam atrocissime, aut
 si fieri potest, etiam quam maxime miserabile
 ee videatur. in quam rem imprimis si
 et faciat proposita, et Hypobryos,
 ser. Longae hi ee n. debent, ut non iam.
 Non solum a. dicendo, sed facia n. quaedam
 sua lachrymas moueant, quemadmodum P.
 Rom. in furore egit praeterea Caesaris,
 in concione et foris creata proleta:
 audivit propinquois foveas et squalores

De peroratione.

liberorum solitudines et alia. Quae nunc
recte moret Fab: ne quis, nisi sumis
miseri viribus ad mouendas lacrymas
aggredi audeat. In alijs a. parlibz
tractandis affectus erit, ut quisq. nat.
cetur.

Caput Quintum.

Quando et quomodo adhiben-
da anacaphalogia.

In genere de liberatio, enumeratione
raro utemur, quia hoc dicendi genus si-
solum multis controversijs implicari, ita
etiam demonstratio raris est eiusdem
genis; eius porro usus maxime est in genere
forensi et iudiciali, magisq. conuenit
auxiliori, cuius argumenta globata
sunt, pedes figunt; patrorum u. et reg-
ni sua deperitione ad pauca reuocare
uoluit, periculum est, ne sua caesa uideant
frigoris epissa. + a. uodot. Arles. at.

De peroratione.

signat, quod uarietur gelusio. Promam
interrogationis collationis sine com-
parationis nam tenet simpliciter em-
neratione.

Notandum ex
Quintilianis, ubi iuncta ex pluribus
causam agimus, alio necesse est ubi pluribus
quasi epilogis, que nam modo agit Cicero
in Ver: act. 3. et 7. nam Quintilianus
Nauarchis, cuius uerba Rom. Iust. laury,
mae dedit. Caroly Rhegius l. c. 9
addit adhortatione, et uerba disputationis
amplificatione, quae ait affectibus mis-
cerenda, repetitione illa uerba, ieiuna
et sterilem monet memoriae esse operam,
satione.

Capit Sextum.

Quis perorationis character?
Esse debet, idem declarat Fabi
et hic si usquam, inquit, totos elo,

quia aperire fontes licet: et cum
 maxima pars epulopi amplificatio,
 uerbi atq; sententijs uti licet, magni
 fieri atq; ornatis, tunc e' como-
 uendu' theatrou, ut uentu' e' ad
 ipfu' illud, quo ueteres tragodia
 comediasq; clauduntur.

Caput Septimum.

De communi peroratione sine
 q' e' dixi.

Paſſim ita hodie panegyricar her-
 mianar, alijsq; declamationes, ut
 olim uerbi hoc loco laudat inſeruit,
 Orator n. ſi nemine poro dictor ore,
 deret, ſubſcribat, dixi, habitaq; ubiq;
 partio oral. pronunabat orator
 illos dixiſſe ita: dixerunt. Inde
 ni q'ſiliu' iudices ad ſententia dicenda

De peroratione.

discedebant, quae dicebatur ptabul.
 cereas in urina quiescat, atq; his literis
 inscriptas, A. C. N. L. hanc
 si quem absoluerit, capillos albos
 atq; integros in urina efficitur,
 damnauerit a. nigris et pforatis,
 ita si bene dixit, Rhetores q; sit.

J. J. N. J. S.